

بیشتر و هوشمندانه تری را بر کشور هدف تحمیل کند، سود و منفعت بیشتری عایدش می‌شود.
فرانچسکو گوملی مراحل تأثیرگذاری تحریم‌ها را به طور کلی در ۲ بخش دسته بندی می‌کند:

تهدید (Coercing) و تحمیل کردن (Constraining)

پیام ضمنی رساندن (Signaling)
در این نگاه پیام‌های ضمنی اعمال تحریم‌های اتحادیه برای دیگر کشورها و گروه‌های جهانی به اندازه خود تحریم مهم است و تصویر اتحادیه اروپا و سیاست خارجی اش را در عرصه بین‌المللی شکل می‌دهد.

۴-۲- دلایل اعلامی برای اعمال تحریم

اتحادیه اروپا مدعی است که تحریم‌ها متعدد را با دلایل و انگیزه‌های متعددی اعمال می‌کند. دلایل اعلامی برای اعمال تحریم‌ها در یک دسته بندی کلی شامل ۲ بخش است: تحریم‌های حقوق بشری و تحریم‌ها برای جلوگیری از تهدیدهای امنیتی. اتحادیه اروپا مدعی است که بخش نخست تحریم‌ها را برای جلوگیری و یا ممانعت از ادامه نقض فاحش حقوق بشر در کشورهای هدف اعمال می‌کند. این تحریم‌های گاهی در واکنش به یک واقعه خاص در یک کشور اعمال می‌شوند مانند تحریم کشور ازبکستان در پی کشتار جمعی در آندیجان (Andijan). در برخی موارد نیز این اتحادیه تصمیم به اتخاذ تحریم‌ها حقوق بشری با عنوان تحریم‌های دموکراسی (democracy sanctions) می‌گیرد که هدف آن را توقف سیر سیاست‌های غیردموکراتیک در یک کشور اعلام می‌کند. دومین دسته از تحریم‌ها، تحریم‌های امنیتی هستند. در این شرایط اتحادیه اروپا مدعی است که رفتار یا سیاست‌های یک کشور برای این اتحادیه یا دیگر اعضای جامعه بین‌المللی، تهدیدهای امنیتی دارد و یا منجر به بروز تهدیدهای امنیتی می‌شود.

می‌توانیم به رفتار اتحادیه اروپا پس از سرنگونی محمد مرسی، رئیس جمهور سابق مصر توسط ارتش این کشور اشاره کنیم. ارتش مصر پس از سرنگونی مرسی، در طول اعتراض‌های خونین این کشور صدها هزار نفر از هواداران جماعت اخوان المسلمین مصر را به اتهام حمایت از تروریسم کشت و یا بازداشت کرد. تنها واکنش اتحادیه اروپا به این رفتار اعمال تحریم علیه دولت منصوب ارتش بود. هرچند کمتر از یک سال بعد خانم کاترین اشتون، مسئول سیاست خارجی اتحادیه در دیدار با ژنرال عبدالفتاح السیسی در چرخشی ۱۸۰ درجه‌ای بر حمایت اتحادیه اروپا از سیاست ارتش مصر در سرکوب تروریسم تأکید کرد.^۴

۳-۲- گسترش کیفی ابزار قهری تحریم

با همه این‌ها نقش ابزار قهری تحریم در سیاست خارجی اتحادیه اروپا در ۲ دهه گذشته پی در پی بیشتر شده است و حتی تحریم جایگاه اساسی در تعریف نقش اتحادیه اروپا در نظام کنونی بین‌المللی یافته است.^۵ در ۲۰ سال گذشته اتحادیه اروپا مسیری طولانی را بین همکاری ضعیف موسسات زیر مجموعه اش برای اعمال تحریم براساس سیاست خارجی و دفاعی مشترک تا به امروز طی کرده است که یک مکانیزم پیچیده و توسعه یافته ۲۷ کشور عضو را در دستیابی به تصمیم مشترک در چارچوب اتحادیه هماهنگ می‌سازد.^۶ فرانچسکو گوملی، پژوهشگر مرکز مطالعات امنیتی اتحادیه اروپا در گزارش خود با عنوان "چگونه تحریم‌ها کار می‌کنند؟ یک روایت جدید" (HOW EU SANCTIONS WORK: A NEW NARRATIVE) تصریح می‌کند: «اغلب صاحب‌نظران و ناظران بر این باورند که تحریم‌ها با ایجاد تحمیل خسارت بر کشور هدف، آن کشور را مجبور به تغییر سیاست هایش می‌کند. این تغییر در چارچوب معادله خسارت-فایده (-Pain Gain) اتفاق می‌افتد.» به عبارت دیگر طرف تحریم کننده هرچقدر بتواند خسارت

همچنان که بر اساس گزارش یونسف در اثر تحریم‌هایی که در دهه ۹۰ میلادی بر کشور عراق تحمیل شد، حدود ۵ میلیون نفر جان خود را از دست دادند. آمریکا و اتحادیه اروپا در تصمیم برای اتخاذ تحریم علیه یک کشور و اعمال طولانی مدت آن، از تأثیر مخرب تحریم بر اقتصاد عمومی و زندگی روزمره شهروندان آن کشور به خوبی آگاه هستند. در این میان اتحادیه اروپا حتی گاهی با وجود تأثیر مخرب تحریم بر کشورهای عضو این اتحادیه، از این ابزار استفاده می‌کند. از جمله این که لیتوانی از اعضای اتحادیه در جریان تحریم اتحادیه علیه کشور بلاروس بالغ بر ۵۰۰ میلیون یورو معادل ۲ تا ۳ درصد GNP مضرر شد. با توجه به همین نکات است که کنستانتی گبرت در گزارش شورای روابط خارجی اروپا، استفاده از ابزار تحریم در سیاست خارجی این اتحادیه را "جنگ با ابزارهای دیگر" (۱) توصیف می‌کند. این ابزارها در واقع ادوات جنگ با ابزارهای غیرنظامی هستند. جدیت اتحادیه اروپا در گسترش استفاده از ابزار تحریم تا حدی است که آقای هانس دالگرن (Hans Dahlgren) وزیر خارجه وقت سوئد در سال ۲۰۰۳ در جلسه شورای امنیت سازمان ملل از لزوم در نظر گرفتن یک هماهنگ کننده ویژه و یا یک مشاور ویژه برای پروژه تحریم‌ها سخن گفت.^۷ با این وجود اتحادیه اروپا تاکنون نهاد یا موسسه یا شخص حقوقی مشخصی را مسئول ارزیابی میزان اثرگذاری و مفید بودن هر سیکل تحریمی نکرده است. تا به آن جا که کنستانتی گبرت در گزارش روابط خارجی اتحادیه اروپا، سیاست تحریم را شلیک تیر در تاریکی توصیف می‌کند. این رفتار به معنای این است که اتحادیه فارغ از میزان اثرگذاری تحریم، در ادامه این سیاست قهری مصمم است. گویی اروپایی‌ها با یافتن گزینه‌ای که جایگزین انفعال دیپلماتیک این کشور باشد، اساساً جلوه حضورشان در عرصه بین‌المللی را در اعمال تحریم می‌بینند. در این مورد